

տնվելուն մը կը ծածկէր իր արտայայտիչ ու աղնուկանիւն դէմքը որ կատաղի էր դարձած։ Ծայրն կը մաշէր իր կոկորդիլն մէջ, ձեռքը կը զոդողար անկողնին յենառանին վրայ որուն կրկնածա էր։

— Բայց ի՞նչ ւրած էին դիւի, կ'մկաց տիկին Տիւքլէն։

— Դժուարն եղբորքը հաստ, շարունակեց տիկին Պլին քիչ մը հանդարտած։ Մինչև տաղաւարը ելայ ինչ բարձր կէտը ելայ ու ջուրին նայեցայ . . . Բա՛ճուկն չգտնեցայ . . . Անանկի աղուոր արևն մը կար . . . երկինքը այնքան պայծառ էր . . . չըմակայ անտառը անանկ աղուոր կը րուէր . . . Թողունքը անհանկ անուշ կ'երգէր . . . Մոռնկի ինկայ . . . ու լալցի։

— Դո՛ւն։

— Կը դարմանաք, հէ՛, դու քնաւ լալու չէք տեսած։ Արդարեւ երկու անգամ մինակ լացած եմ կեանքիս մէջ . . . ու ցածից անառնաբուն գէշ եղաւ, յարեց ցած ու չարազուլած ձայնով մը երկրորդ անգամը ամուսնացած ամուսն լալցի։

— Ա՛հ, չէի գիտեր, բաւ տիկին Տիւքլէն զարմացած։ Երեք ինձի հետ ասանկ չէիր լստած . . . Բայց վերապէս, ի՞նչ էր զմարդու ի՞նչը . . . ի՞նչ է ցաւը։

(Շարունակելի)